

ЧУДОТВОРНОТО КАНДИЛО НА АЛАДИН

chitanka.info

През времето, когато Багдад бил още най-богатият и най-хубавият град на Изтока, живеела там една вдовица със своя син. Момчето се наричало Аладин. То било хубаво и умно. Майката изпитала много мъки, докато детето пораснало. Когато Аладин станал на петнайсет години, решил сам да изкарва прехраната си. Сбогувал се той с майка си, благословила го тя и Аладин тръгнал да си търси работа.

Тъкмо по това време в Багдад пристигнал един чужденец от Африка, който бил облечен в необикновени дрехи и затова всички го наричали африканския магьосник. Той наистина бил магьосник. Тайнствените сили му открили, че близо до Багдад се намирала една пещера, в която горяло чудотворно кандило. Той поискал да се добере до тази скъпоценна вещ. Но в пещерата не смеел да пристъпи никой, който познавал вълшебната сила на това кандило. Ето защо магьосникът потърсил в големия град някой наивник, който да му помогне да извадят кандилото.

Този необикновен човек срещнал Аладин. Магьосникът се обърнал към младежа и му казал:

— Ако искаш да ми служиш, тръгни с мене. Ще те направя богат и щастлив.

Аладин веднага се съгласил:

— Господарю, аз съм готов, защото се надявам, че имаш нещо почтено на ум.

— Ще се увериш веднага в това — отговорил магьосникът.

Той завел Аладин при един търговец на дрехи и го оставил да си избере дрехата, която най-много му харесва. Младежът се облякъл. Тогава чужденецът го извел извън града. Вървели дълго. Най-сетне стигнали до една малка врата, която се показвала между високите скали. Магьосникът се спрял и казал на Аладин:

— Събери сухи клонки и ги запали. Ще видиш неща, които никой смъртен не е виждал преди тебе.

Когато огънят пламнал, непознатият човек започнал да шепне някакви тайнствени думи. След това хвърлил нещо в огъня и замахнал с вълшебната си пръчица. В същия миг се чул страшен гръм. Земята се разтърсила и в нея зейнали големи пукнатини. Едва тогава изплашеният Аладин разбрал, че е попаднал в ръцете на лукав

магьосник и се опитал да побегне. Но магьосникът го хванал и му зашлевил такава плесница, че ушите му писнали.

— Глупако! — извикал той. — Нали обеща покорно да ми служиш? Трябва да ме слушаш! Веднага отмести камъка пред краката ми.

При все че камъкът бил грамаден, Аладин не се осмелил да се противи на своя господар, защото се страхувал много от него. Той се опитал да повдигне камъка, който сам се изместил, сякаш не бил камък, а перо. Под камъка имало стълби, които водели в някакво подземие.

— Слезни! — заповядал магьосникът. — Три големи блестящи свода ще се открият пред тебе. При всеки свод ще намериш много скъпоценности. Но няма да се докосваш до тях, а ще влезеш през вратата, която се намира в дъното на третия свод. Ще стигнеш до една градина. В дъното на тази градина ще видиш мраморен салон, а в него ще намериш запалено кандило. След като го угасиш и излееш елея, ще ми донесеш това кандило. За да не ти се случи някое зло, сложи този златен пръстен на средния пръст на дясната си ръка. Той ще те запази от всякаква опасност.

Сега Аладин не се страхувал вече. Смело тръгнал по стълбите и се спуснал надолу.

Когато стъпил в подземиято, той видял, че всичко наоколо е толкова хубаво, сякаш някакъв сън го е пренесъл в рая. Без да се колебае, той тръгнал покрай сводовете, които били отрупани с богатства. Така стигнал до великолепната градина и оттам до мраморния салон, в който се намирало кандилото. Угасил го, излял елея и го мушнал в джоба си.

На връщане не могъл да устои на изкушението и откъснал няколко плодове от дърветата. Но когато ги взел в ръката си, видял, че са от стъкло. Все пак те му харесали и той ги пхнал в джоба си, като взел и от скъпоценностите, които се намирали под сводовете.

Магьосникът чакал с нетърпение завръщането на своя помощник. Приведен над отвора, магьосникът гледал надолу. Когато Аладин най-сетне се появил, той извикал гневно:

— Кандилото, Аладине, къде е кандилото?

— Не бързай толкова, господарю — отговорил младежът спокойно и се спрял. — Съветвам те да слезеш и да видиш какви

чудеса има тука.

— Дай по-скоро кандилото! — викнал магьосникът и протегнал ръка към дупката.

Изведнъж на Аладин дошло на ума да отмъсти на господаря си за получената плесница.

— Кандилото... — отвърнал той равнодушно, преструвайки се, че рови из джобовите си. — Да, кандилото! Мушнах го в джоба си, но така съм го затрупал с плодовете, които набрах от прелестната градина, че сега не мога да го извадя. Като изляза на светло, ще го потърся.

Магьосникът не можел повече да се сдържа. Той бил намислил да вземе кандилото от Аладин и да остави нещастния младеж в подземиято, така че никой да не узнае за тези заровени богатства. Но плановете му се осуетили.

— Горко ти, нещастнико! — извикал той. — Зле ще си изпатиш!

И треперещ от гняв, той наместил камъка върху отвора на подземиято. Младежът останал вътре. С ругатни и проклетия магьосникът напуснал страната и отплувал веднага с един платноход за Африка.

Отчаян, Аладин се заскитал из подземиято, без да намери никакъв изход. Така изминали три дни. Глад и жажда го измъчвали. Той започнал да чупи ръце от отчаяние, като се молел на Аллаха да го спаси. Когато вдигал ръцете си към небето, случайно обърнал златния пръстен, който магьосникът му дал, и изведнаж пред него блеснала някаква светлина, сякаш се съмнало. Пред него застанал един дух с огромен ръст, който проговорил:

— Аз съм служителят на пръстена, който носиш на ръката си. Какво искаш да направя?

Уплашеният младеж промълвил:

— Изведи ме веднага от това място. Заведи ме в Багдад, в къщата на майка ми.

Още не довършил думите си и той се намерил вкъщи.

— Майко, мила майко, моля ти се, дай ми нещо да хапна. Умирам от глад.

Изненаданата майка му донесла веднага каквото намерила: малко сух хляб и вода. Но това се видяло много сладко на Аладин. След като се нахранил, той разказал на майка си всичко, което преживял.

В началото добрата жена не можела да повярва. Едва когато синът ѝ показал хубавите стъклени плодове, скъпоценните камъни и кандилото, нейното недоверие изчезнало.

— Какво мислиш — запитал Аладин, — можем ли да продадем тези неща? Може би ще вземем за тях малко пари, че да имаме храна за няколко дни.

Но майката, която била бедна жена и никога не била виждала скъпоценни камъни, се усмихнала и отговорила:

— Кой ли пък ще даде пари за тези стъкълца? Само това кандило може би струва нещо. Почакай, аз ще го изтъркам с пясък, да светне.

Но щом започнала да го търка, появил се дим и в дима един крилат дух, който проговорил:

— Аз съм роб на това кандило. Готов съм да служа на този, който го държи в ръцете си. Какво ще заповядаш да направя?

Майката на Аладин толкова много се изплашила, че паднала в несвяст. Младежът, който вече имал такива необикновени преживелици, не изгубил самообладание. Аладин грабнал бързо кандилото и казал:

— Страшно съм гладен. Донеси ми нещо да ям!

Духът изчезнал, но начаса се върнал със скъпоценен поднос, върху който имало сребърни съдове с най-хубави гозби и питиета. Сложил всичко това на масата и се загубил в дима.

— Какво щастие — извикал Аладин. — Открих тайната на кандилото. Мамо, мамо, съвземи се! Свършено е вече с нашата неволя.

Така и станало. Винаги когато Аладин потърквал кандилото, духът се появявал и доставял всичко, каквото младежът пожелал. Най-хубавото било, че той винаги донасял нови сребърни прибори и не прибирал старите, така те можели да ги продават и с парите да си накупят всичко необходимо.

Изминали пет години, през които Аладин живял с майка си щастливо и в доволство. Но той не прахосвал своето богатство, не си губел времето, а се стараел да придобие повече знания.

Един ден, когато Аладин случайно минавал покрай двореца на султана, видял откритото лице на хубавата принцеса Бадрулбудура. Младежът веднага я обикнал. Когато се върнал вкъщи, казал на майка си:

— Бадрулбудура, хубавата дъщеря на султана, трябва да стане моя жена.

Добрата майка помислила, че синът ѝ се е побъркал, и се опитала да го отклони от това безумно желание. Но всичко било напразно. Аладин все по-настойчиво молел майка си да отиде при султана и да поиска ръката на дъщеря му.

— Облечи най-хубавите си дрехи — ѝ казал той, — занеси му в дар тези хубави плодове, които откъснах от вълшебната градина. Ще видиш, че султанът ще се покаже благосклонен към тебе. Защото тези плодове не са от стъкло, както ти мислиш. Откакто станах по-образован, зная, че това са скъпоценни камъни, каквито нито един владетел на земята не е имал досега.

Най-сетне добрата майка се съгласила. Взела един скъпоценен поднос, сложила в него плодовете и другите скъпоценности, покрила ги грижливо с копринена кърпа и отишла в двореца на султана.

Когато след дълго чакане я пуснали, тя паднала пред нозете на султана и се изправила едва когато той ѝ казал:

— Кажи, добра жено, какво те води тука?

Тя започнала да се оплита и едва могла да каже, че нейният син обичал хубавата принцеса Бадрулбудура и я праща да поиска ръката ѝ.

Султанът и неговият велик везир едва се сдържали да не се изсмеят. Но когато майката на Аладин предала на владетеля скъпоценния подарък, и двамата останали изумени.

— Колко са хубави! — казал султанът. — Твоят син трябва да е голям богаташ, щом може да подарява такива скъпоценности.

Султанът и великият везир дълго се любували на подаръците. Най-сетне владетелят казал на майката на Аладин:

— Върви си и кажи на твоя син, че съм готов да го ощастливя с ръката на моята дъщеря. Но преди това трябва да ми изпрати още четиридесет такива подаръка, които да бъдат носени от двацет черни и двацет бели роби. Скъпоценните съдове трябва до върха да бъдат пълни с жълтици и скъпоценни камъни. Ако той може да ми направи такъв подарък, тогава ще има дъщерята на султана.

Аладин с радост посрещнал тази новина.

Щом минало полунощ, той взел своето кандило и се отправил към големия площад, който се намирал срещу двореца на султана. Тук

Аладин потъркал кандилото и заповядал на духа, който веднага се появил, да донесе всичко, каквото султанът искал.

— Още нещо — добавил той. — Тук, на този площад, ще ми построиш дворец, толкова голям и хубав, какъвто не е имало досега на земята.

Едва завършил думите си и започнало да гърми. Пред очите на Аладин се издигнал от земята великолепен дворец, какъвто той дори и на сън не бил виждал. От него долитала дивна музика. Когато Аладин влязъл, необикновен блясък засиял наоколо. Множество слуги бързали да изпълнят желанието на своя господар, а четиридесет роби, със скъпоценни подаръци в ръце, чакали.

Когато се съмнало, целият Багдад научил какво е станало през нощта. Млади и стари бързали да видят великолепния дворец на Аладин. И султанът станал по-рано от обикновено. От своята стая той се възхищавал на разкошния дворец. Но неговото учудване минало всяка граница, когато му съобщили, че господарят на вълшебния дворец желае да му се представи и поклони. Заедно с дъщеря си и с всички придворни той минал през големия салон, за да посрещне достойно високия гост, който идвал начело на едно тържествено шествие.

Аладин вървял със своята майка, последван от робите и подаръците.

Султанът познал вдовицата, майката на Аладин, която предния ден поискала ръката на дъщеря му. Той прегърнал радостно младежа, като бъдещ зет, а и хубавата Бадрулбудура на драго сърце склонила, защото младият Аладин ѝ харесвал. Още в същия ден бил тържествено отпразнуван годежът.

Докато ставало всичко това в Багдад, магьосникът в Африка не можел да забрави чудотворното кандило. Той изпратил своите духове да видят какво е станало с Аладин и с кандилото. Когато те се върнали и му съобщили, че Аладин е станал зет на султана и че с хубавата принцеса Бадрулбудура живее в разкошен дворец, където пази кандилото, магьосникът не можел да си намери място от яд. Той намислил да отиде в Багдад и някак да се добере до кандилото.

Една сутрин Аладин и султанът отишли на лов. Скоро след като заминали, пред двореца на Аладин се появил магьосникът, преоблечен като вехтошар. Той мъкнел пълна кошница с кандила и викал:

— Кандила, кандила! Нови кандила сменям за стари!

Хората смятали, че е луд, и започнали да се задяват с него. И младата принцеса гледала през своя прозорец как се закачат с окъсания вехтошар. Тя дори наредила да го повикат в преддверието на двореца и казала на една от робините:

— В спалнята на моя мъж има едно старо ръждясало кандило. Донеси го и го дай на този човек, който събира стари неща.

За нещастие, Аладин не бил казал на жена си за чудодейната сила на това кандило. Тъкмо на това разчитал и магьосникът. Щом видял скъпоценната вещ, той я грабнал от ръцете на слугинята. Прислугата се смеела, но всички останали изненадани, когато вехтошарят потъркал кандилото и пред него се появил грамаден дух.

— Заповядам ти — извикал лъжливият вехтошар на духа — да вдигнеш този дворец с всичко, каквото има в него, да го пренесеш в Африка и да го оставиш в моята градина.

Вдигнал се начаса страшен вятър. Грамадната сграда полетяла във въздуха и нито следа не останала от нея.

Когато султанът и неговият зет се върнали от лов, узнали какво се е случило през тяхното отсъствие. Аладин бил отчаян. Султанът, силно разгневен, заповядал да оковат неговия зет и да го хвърлят в най-дълбоката тъмница.

— Ако до три дни дъщеря ми не се върне — извикал той, — страшно наказание те чака.

Аладин веднага разбрал, че това е работа на магьосника. Но какво можел да предприеме против него от тъмницата? Както някога, когато преди години бил затворен в подземието, той чупел ръце и молел Аллаха да му помогне и да го спаси от новата неволя. И както тогава, той потърсил помощ от вълшебния пръстен, който носел на ръката си. Същият онзи дух, който му се появил тогава, се изправил изведнаж пред него и го попитал с какво да му послужи.

— Отведи ме веднага там, където се намира моята жена! — заповядал Аладин.

За миг той се намерил в стаите на своя дворец. Неговата Бадрулбудура го прегърнала, просълзена от радост.

— Ах — казала тя, — драги мой, Аладине, колко се радвам, че си пак при мене! Но се страхувам за твоя живот, защото магьосникът всеки миг може да се появи. Когато те види, веднага ще те убие.

— Не се грижи за мене — утешавал я Аладин. — Вземи това шишенце. В него има питие, което прилича на вино. Който пие от него, веднага заспива. Налей от това питие в чашата на магьосника, когато се храни, а на себе си сипи само вино. Престори се, че си съгласна да му станеш жена. Чукни се с него и го помоли да пие за твое здраве. Щом изпие питието, магьосникът ще падне и ще заспи дълбок сън. Тогава аз ще си възвърна кандилото, а него ще затворя в същата тъмница, в която до преди малко се намирах аз.

Когато магьосникът се завърнал, Аладин се скрил зад завесите. След като изпил магьосникът чашата с виното, дълбоко заспал. Аладин намерил кандилото и го прибрал. Той потъркал чудотворното кандило, духът се появил и преди още да съмне, магьосникът бил вече хвърлен в тъмницата на султана, а дворецът, с всичките негови обитатели, бил пренесен в Багдад, на старото му място.

Султанът не можел да се утеши, че изгубил своята мила дъщеря. По цял ден стоял на прозореца с изглед към площада, където доскоро се издигал прекрасният дворец. Всяка сутрин погледът му се спирал на това запусъло място. Един ден, след като...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.